

קדשי' (ויקרא כב ב), ועדיף ללמוד בעל מום מטמא ששימש מאשר
מנות, משום שבדרך זו נמצאנו לומדים פסול הגוף מפסול הגוף,
שבשניהם הפסול בגופו של אדם מה שאין כן בנות, וכן לומדים
בעל מום ששייך בו קודש, פנים, פיגול, ונותר, מטמא ששימש שום
בו שייך קודש, פנים, פיגול, ונותר. נמצא שבנוסף לארבעת
הדמיונות האחרונים הקיימים גם בנות, יש בטמא ששימש גם את
הדמיון של פסול הגוף, ולכן עדיף ללמוד ממנו.
טעם דברי רבנן, החולקים על רבי: ורפנן סוברים שאין לחייב מיתה
בבעל מום, משום שאמר קרא בענין חיוב מיתה של טמא שאכל
תרומה (ויקרא כב ט) 'ב' ו'מתו בו כי יחללהו', ובאה מילה זו למעט,
שדווקא בו חייב מיתה ולא בפעל מום ששימש.
שנינו עוד בברייתא: הוי' בפעילה – נהנה במזיד מהקדש שיש בו
מעילה, רבי אומר במיתה וחקמים אומרים אינו אלא באזהרה.
מבררת הגמרא: מאי טעמא דרבי. אמר רבי אבהו, גמר – למד חקמא
חקמא' מטמא שאכל תרומה, שבמעילה נאמר (ויקרא ה טו) 'נפש כי
תמעל מעל חקטאה בשגגה מקדשי ה' וגו', ובטמא שאכל תרומה
נאמר (ויקרא כב ט) 'ולא יאשו עליו חטא ומתו בו, מה לחלן בתרומה
במיתה, אף כאן במעל במזיד במיתה. ורפנן אמרי' אין ללמוד
בגזירה שזהו מום ששאר קרא בענין חיוב מיתה של טמא שאכל
תרומה 'ב', ובא למעט שדווקא בו חייב מיתה ולא בפעילה במזיד.
הגמרא חוזרת לדברי משנתנו (אס): שנינו, ו' ששימש במקדש, רבי
עקיבא אומר בחנק, וחקמים אומרים בידי שמים. הגמרא מביאה
את המקור: תנאי בברייתא, רבי ישמעאל אומר, נאמר כאן בענין זר
(במדבר יז יז) 'והיה הקרב יומת, ונאמר לחלן (במדבר יז כח) 'כל הקרב
הקרב אל משכן ה' ימות', ויש ללמוד גזירה שזה 'ימות' מימות,
מה לחלן, בכל הקרב אל משכן, מדובר במיתה בידי שמים, אף כאן
בור ששימש, מה שכתוב בו 'ימות' היינו בידי שמים.
ממשיכה הברייתא: רבי עקיבא אומר, נאמר כאן (במדבר יז יז) 'והיה
הקרב יומת', ונאמר לחלן במתנבא בשם הקדוש ברוך הוא לעבוד
עבודת כוכבים 'והנביא יהוא אל חלם החלום יהוא יומת' (דברים יג
ו), ויש ללמוד גזירה שזה 'ימות' יומת, מה לחלן בנביא שהדיח
בסקילה, אף כאן, בור ששימש, בסקילה. רבי יוחנן בן נורי אומר,
נביא שהדיח נידון בחנק ולכן יש ללמוד מה לחלן ובנביא בסקילה אף
כאן, בור ששימש, בחנק.
הגמרא מבררת את טעם המחלוקת. שואלת הגמרא: כמאי
קמיפלגי רבי ישמעאל הסובר שחייב מיתה בידי שמים ורבי עקיבא
שלדעתו חייב סקילה. משיבה הגמרא: רבי עקיבא סבר דנין גזירה
שזה 'ימות' וימית, ואין דנין 'ימות' מ'ימות', ולכן אין ללמוד זר
ושכתוב בו 'ימות' מ'יכל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות'. ורבי
ישמעאל סבר, דנין הדין מהדין, והיינו זר ששימש מזר שנכנס
למשכן ואין דנין הדין זר ששימש מנביא. ורבי עקיבא אינו סובר
שיש מניעה ללמוד משם, שפי'ן שהדיח נביא זה לעבוד עבודה זרה
אין לה הדין גדול מה.
שואלת הגמרא: כמאי קמיפלגי רבי עקיבא, הסובר שזר נידון
בסקילה, ורבי יוחנן בן נורי, הסובר שבחנק. משיבה הגמרא:
בפלוניתא – במחלוקתם דרבי שמעון ורפנן, דתנאי בברייתא, חכמים
אומרים נביא שהדיח בסקילה, רבי שמעון אומר בחנק. ורבי עקיבא
כחכמים, ורבי יוחנן בן נורי כרבי שמעון.
הגמרא מקשה סתירה בדברי רבי עקיבא: הא אפ' תנן – הרי אנחנו
שנינו במשנתנו (אס) רבי עקיבא אומר זר ששימש בחנק, ואילו
בברייתא לעיל שנינו שלדבריו הוא בסקילה. משיבה הגמרא: תרי
תנאי ואליבא דרבי עקיבא – ישנן שתי דעות בנאים תלמידי רבי
עקיבא מה היתה דעת רבם. מתניתי' ששנינו בה 'רבי עקיבא אומר
בחנק' דברי רבי שמעון ואליבא דרבי עקיבא, ברייתא ששנינו בה
'רבי עקיבא אומר וכו' בסקילה' דברי רפנן בני מחלוקתו של רבי
שמעון ואליבא דרבי עקיבא, שאמרו בשמו שנביא שהדיח זר
ששימש בסקילה.

ועל קשר לא יבוא אל מקדשי' (לשרתני), בן נכר ערל לב' הוא
כהן מומר לעובדת כוכבים, ערל קשר' זהו כהן ערל שלא מל
משום שהיא סכנה לו, ונאמר עליו 'לא יבא אל מקדשי', והיא
אזהרה שלא יעבוד במקדש.
הגמרא מביאה מקור לאיסור עבודה באנינות: אפ' – מי שמת לו
באותו היום קרוב משפחתו ומאלו שחייב להתאבל עליהם, מנלן
שאסור לעבוד במקדש. משיבה הגמרא: דתביב בכהן גדול שמתו
אביו או אמו (ויקרא כא יב) 'ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש
אלהיו, ופירושו, מן המקדש לא יצא' ללוות את מיטתם, אלא
עובד הוא את עבודתו במקדש, ואין עבודתו מתחללת בכך, ויש
לדייק הא אחר – כהן הדיוט שלא יצא מהמקדש בהיותו אונן אלא
עבד עבודה, חילל אותה. וכיון שהוא מחלל את עבודתו, ודאי
אסור לו לעבוד.
הגמרא מבררת מדוע אין בו אלא אזהרה ולא מיתה: אמר ליה רב
אדא לרבא, ונילה – נלמד גזירה שזה 'חילול' חילול, מתרומה,
שבעבודה באנינות נאמרה לשון חילול 'ולא יחלל' (ויקרא כב ו) וכן
בכהן האוכל תרומה בטומאת הגוף נאמרה לשון חילול 'ומתו בו
כי יחללהו' (ויקרא כב ט), ויש ללמוד מה לחלן בתרומה, במיתה אף
כאן באנינות במיתה.
מתרץ רבא: מי דתביב ביה בגופיה – וכי כתוב 'חילול' בגוף האיסור
של כהן הדיוט באנינות, הלא מכללא קאמי – נלמד דקדוק מתוך
הכתוב בכהן גדול. ואם כן 'חילול' של כהן הדיוט הוי דבר הקאמן
הכלל, וכל דבר הקאמן הכלל אין דנין אותו בגזירה שזה, שאין
לעשות גזירה שזה אלא מהמילה הכתובה בפירוש, ולא מהמילה
שבאה מתוך דיוק.
הגמרא מביאה מקור לאיסור עבודת המקדש בישיבה: וישב, מנלן
שיש איסור בדבר. אמר רבא אמר רב נחמן, אמר קרא לגבי כהן
(דברים יח ה) 'כי בו פחר ה' אלהיו מכל שבקדש לעמ' לשרת' וגו',
לעמיה פחרתיו ולא לשיבה, וכיון שלשיבה לא נבחר הרי הוא
כור, ואסור בעבודה, אמנם אינו חייב מיתה כור, כמו שדרשו
בזבחים (כג).
שנינו בהמשך הברייתא: כהן פגע מום שעבד במקדש, רבי אומר,
במיתה בידי שמים, וחקמים אומרים אינו אלא באזהרה, שעובר על
מה שנאמר (ויקרא כא יח) 'כל איש אשר בו מום לא יקרב' וגו',
ולוקה, אבל אין בו מיתה.
שואלת הגמרא: מאי טעמא דרבי. משיבה הגמרא: דתביב בבעל
מום (ויקרא כב כג) 'אך אל פחרת לא יבא וגו' ואל המזבח לא יגש
כי מום בו ולא יחלל את מקדשי, וליף 'חילול' חילול, מתרומה,
שגם באכילת התרומה בטומאת הגוף נאמרה לשון חילול, ומתו
בו כי יחללהו' (ויקרא כב ט), מה לחלן בתרומה במיתה אף כאן בבעל
מום במיתה.
מקשה הגמרא: ונילה 'חילול' חילול, מנותר – מהאוכל בשר קדשים
שעבר זמן אכילתו, שגם בו נאמרה לשון חילול, כמו שכתוב (ויקרא
יט ט) 'ואכליו עזו יאש' כי את קדש ה' חלל וגברתה חנפ' והוא
מעמיה', ונלמד מה לחלן באוכל נותר בפרה, אף כאן בבעל מום
בפרה. הגמרא מנסה לתרץ: מפתקרא שדווקא מתרומה היה ליה
למילת, שכן בדרך זו נמצאנו לומדים פסול הגוף מפסול הגוף,
שבעל מום וטמא שאכל תרומה, שניהם פסולם בגופם, אבל
בנותר הפסול במאכל. הגמרא דוחה תירוץ זה: אדרבה מנותר היה
ליה למילת, שכן מצאנו כמה דמיונות בין בעל מום לנותר, ואילו
הם: א. קודש – שניהם עניינם תלוי בקדשים, מה שאין כן בתרומה.
ב. פנים – שניהם תלויים בעבודה בתוך המקדש, מה שאין כן
בפיגול. ג. פיגול, והיינו פסול קרבן על ידי שחושב בשעת
השחיטה לאוכלו לאחר הזמן הקצוב לקרבן, ובשניהם יש שייכות
לדין זה שהרי עניינם לקרבנות, מה שאין כן בתרומה. ד. ונותר –
פסול קדשים על ידי שעבר זמן אכילתם, וגם הוא שייך לשניהם
ואינו שייך לתרומה.
הגמרא מביאה מקור אחר לעונש בעל מום ששימש: אלא מטמא
ששימש גמר – למד רבי גזירה שזה של 'חילול' חילול, שכתוב
בטמא ששימש וינורו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם

סנהדרין דף פד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עזו והדר" (ליום ראשון) רלג

1 פרק עשירי – אלו הן הנחנקין הפרק שלפנינו עוסק בחייבי מיתת
2 חנק. המשנה הראשונה מונה אלו הם הנהרגים בחנק, ובהמשך
3 הפרק מפורטים דיניהם.

משנה

4 אלו הן חייבי מיתת הנחנקין, המכה אביו ואמו, וגונב נפש מישוראל,
5 וזקן מרמא – דיין המסרב לנהוג על פי בית דין הגדול שבלשכת
6 הגזית, ונביא השקר, והמתנבא בשם עובדת פוכבים, והבא על אשת
7 איש, וזוממי פת פהן – עדים שהעידו על בת כהן נשואה שזינתה,
8 ונמצאו שקרנים על ידי שבאו עדים אחרים ואמרו שהיו עמהם
9 במקום אחר באותה שעה שמעידים עליה, ויבועלה של בת כהן
10 נשואה.

גמרא

11 למדנו במשנה שמכה אביו ואמו מיתתו בחנק. מבררת הגמרא:
12 מכה אביו ואמו, מנלן – מנין לנו שמיתתו בחנק. משיבה הגמרא:
13 דכתיב (שמות כא טו) 'מכה אביו ואמו מות יומת', וכל מיתה האמורה
14 בתורה סתם, אינה אלא חנק.

15 הגמרא מבררת מהי ההגדרה של מכה אביו. שואלת הגמרא:
16 אימא – אולי נאמר, שמכה אביו לא יתחייב מיתה עד דקטיל ליה
17 מיקטל – עד שיהרגנו, אבל בהכאתו סתם לא יתחייב. משיבה
18 הגמרא: סלקא דעתך – איך יעלה על דעתך לומר כן, הרי קטל חד
19 – הרוצח סתם אדם, נהרג בפסיף שהיא מיתה חמורה, ורוצח אביו
20 שעשה מעשה חמור יותר, יהרג בקחך שהיא מיתה קלה יותר, הרי
21 דבר זה הוא נגד הסברא.

22 מקשה הגמרא: הניחא למאן דאמר – לרבנן הסוברים (לעיל מט)
23 שאכן חנק קל מסיף, אפשר לומר כן. אלא למאן דאמר – לרבי
24 שמעון הסובר (שם) שחנק חמור, מאי אימא למיטר, הרי לדבריו
25 אפשר לומר שהכוונה היא לרוצח אביו, ואכן הוא נדון בחנק
26 שהיא מיתה חמורה יותר מסיף.

27 מיישבת הגמרא: אלא המקור לכך הוא מדכתיב (שמות כא יב) 'מכה
28 איש ומת מות יומת', ועוד כתיב (במדבר לה כא) 'או באיכה תכהו בידו
29 וימת', ומוזה שהוצרכה התורה לפרש שההכאה גרמה למיתה,
30 שפע מינה – מוכח שכל חיבא דאימא הכאה סתם – בכל מקום
31 שנאמרה הכאה ולא כתוב שהוכחה מת מחמתה, לאו מיתה היא
32 – אין הכוונה למיתה, אלא להכאה בלבד.

33 בפסוק שהגמרא הביאה לעיל (שמות כא יב) 'מכה איש ומת מות
34 יומת', מבואר שרוצח במזיד דינו במיתה, וכן מבואר בפסוק (ויקרא
35 לה ז) 'כל מכה נפש לפי עדים ירצח את הרצח'. הגמרא עוברת
36 לבאר מדוע שני הפסוקים נצרכים: ואצטריך למיכתב גם את
37 הפסוק 'מכה איש', ואצטריך למכתב גם את הפסוק 'כל מכה נפש'.
38 דאי כתב רחמנא – אם היה כתוב בתורה רק 'מכה איש וימת', הוה
39 אמינא שאיש הגדול בשנים, דבר מצוה – שמחוייב במצוות, אין –
40 ההורג חייב מיתה, אבל ההורג קטן שאינו מחוייב במצוות, לא
41 נענישנו במיתה, לכן כתב רחמנא גם את הפסוק 'כל מכה נפש',
42 שבו לא כתוב 'איש', ללמדנו שגם ההורג קטן במיתה. ואי כתב
43 רחמנא רק את הפסוק 'כל מכה נפש', הוה אמינא שאפילו ההורג
44 קטלם – עוברים שנולדו בעלי מומים ואינם יכולים לחיות, גם הוא
45 יענש במיתה, ועוד הייתי אומר שאפילו הרג עובר שנולד קטן
46 שמונה חודשים שאינו יכול לחיות, גם הוא נקרא רוצח שעונשו
47 מיתה, לכן כתבה התורה גם את הפסוק 'מכה איש', להשמיענו
48 שדווקא הורג איש, אבל נפלים ועובר בן שמונה חודשים אינם
49 בכלל 'איש' וההורגם אינו חייב מיתה. ונמצא אם כן שצריכי שני
50 הפסוקים.

51 הגמרא חוזרת לברר מהי ההגדרה של מכה אביו. שואלת הגמרא:
52 ואימא – אולי נאמר שמכה אביו חייב מיתה אף על גב דלא עביד

53 ביה חבורה – שלא עשה בו פצע, שהרי בפסוק לא כתוב שפצעו,
54 ואם כן, אלקה (למה) תנן במשנה (להלן פה) 'המכה אביו ואמו, אינו
55 חייב עד שיעשה פהן חבורה'. משיבה הגמרא: יש לזה מקור מפסוק
56 אחר, דאמר קרא (ויקרא כד כא) 'ומכה אדם יומת', ובתחילת הפסוק
57 שם כתוב 'ומכה כהמה ישלמנה', והוקשו זה לזה, מה מכה כהמה
58 אינו מתחייב בתשלומין עד דעביד (שיעשה) פה חבורה, דכתיב בה
59 (ויקרא כד יח) 'ומכה נפש כהמה', ונפש משמע דם ככתוב (דברים יב כג)
60 'כי הדם הוא הנפש', אף מכה אדם דהיינו מכה אביו, לא יתחייב
61 מיתה עד דעביד חבורה.

62 מתקנה לה רב דמית, אלא מעתה, אם מכה בהמה חייב רק בעשה
63 בה חבורה, נמצא שאם הכחישא פאכנים – הכחיש את כוחה בלי
64 לעשות בה חבורה, הרי נמי דלא מיתניב – וכי גם במקרה כזה יפטר
65 מתשלומין, והרי זה נגד הסברא.

66 מכה הקושיא מסיקה הגמרא שמכה בהמה חייב אף כשלא עשה
67 בה חבורה, ומביאה לימוד אחר לזה שמכה אביו חייב רק בשעשה
68 בו חבורה. מסיקה הגמרא: אלא אם הלימוד מתיבת 'נפש' אינו ענין
69 – לא יתכן לדורשו לנפש כהמה, דהא אי נמי – שהרי גם אם
70 הכחישא פאכנים חייב, תנייהו ענין לגבי מכה נפש אדם, ותדרוש
71 ממנו שמכה אביו חייב רק אם עשה בו חבורה.

72 כיון שהגמרא הסיקה שהלימוד אינו מההיקש של מכה בהמה
73 למכה אדם, מבררת הגמרא לשם מה הם הוקשו. שואלת הגמרא:
74 אלא הקישא למה לי – לשם מה הוקשו בתורה מכה אדם ומכה
75 בהמה זה לזה. משיבה הגמרא: הדיקש נצרך לקדתינא דבי חזקיה
76 (ביק לה), שכמו מכה בהמה דחייב בתשלומים בין במזיד ובין בשוגג
77 ושהרי אדם מועד לעולם, כך גם בהורג אדם אין הבדל בין מזיד
78 לשוגג, ולכן כמו שהורג במזיד פטור מן התשלומים, כך גם רוצח
79 בשוגג פטור מן התשלומים.

80 במסכת כתובות (לד) נחלקו רבי יוחנן וריש לקיש בדינו של תנא
81 דבי חזקיה, האם ההורג בשוגג פטור מתשלומים כרוצח במזיד או
82 לא. שואלת הגמרא: הניחא דאית ליה תנא דבי חזקיה – לפי
83 ריש לקיש הסובר כתנא דבי חזקיה, וממילא צריך את ההיקש כדי
84 ללמוד שרוצח במזיד פטור מתשלומים, אלא למאן דלית ליה תנא
85 דבי חזקיה – אבל לרבי יוחנן החולק על לימודו של תנא דבי חזקיה
86 וסובר שרוצח בשוגג חייב בתשלומין, הדיקשא של מכה אדם ומכה
87 בהמה למה לי. משיבה הגמרא: לרבי יוחנן דורשים מההיקש
88 לימוד אחר, מה מכה כהמה לרפואה כגון המקיז לה דם, פטור
89 מתשלומין שהרי לא חזיק לה, אף מכה אדם דהיינו מכה אביו, ועשה
90 בו חבורה לרפואה, פטור ממשלומים.

91 הגמרא מביאה מקור נוסף לדרשה זו: דאיבעיא להו, בן מהו שצריך
92 דם לאביו לצורך רפואה, האם הדבר מותר מפני שהוא מקום
93 הצורך. ונפש הדבר להיתר משתי דרשות, רב מתנא אמר,
94 שהטעם הוא שגדר האיטורים שבין אדם לחבירו הוא מה שנאמר
95 בפסוק (ויקרא טז יח) 'ואהבת לרעך כמוך', שלא תעשה לחברך מה
96 שאינך רוצה שיעשו לך, אבל הקות דם גם הבן היה רוצה שיעשו
97 לו כשיזדקק לכך. ורב דמי פרי חננא אמר שמקור ההיתר הוא
98 ממה שהוקשו בפסוק מכה אדם ומכה כהמה, וכפי שדרש רבי יוחנן
99 לעיל, מה מכה כהמה לרפואה פטור, אף מכה אדם לרפואה פטור.
100

101 הגמרא מביאה מזהירות האמוראים בדין מכה אביו: רב לא שביק
102 לבריה – לא הניח לבנו למישקל ליה סיליא – להוציא לו קורן
103 מבשרו, וכן מר בריה דרבניא לא שביק לבריה למיפתח ליה פותא
104 לפתוח לו כויה כדי להוציא את ליחתה, דילקא חביל – שמא
105 יחבול בו ועשה בו חבורה, ויהוה ליה שגתא איסור – ויעבור בשוגג
106 על איסור 'מכה אביו'.

107 שואלת הגמרא: אי הרי שצריך להזהר מלעסוק ברפואה במקום
108 שהדבר עלול להביא לאיסור בשוגג, אחר נמי – גם למי שאינו בנו
109 יהיה אסור להוציא קורן לחבירו או לפתוח לו כויה, כי אם יחבול
110 בו בטעות הוא יעבור בשגגה על 'לא יוסיף' (דברים כה א) שהוא

המשך ביאור למסכת סנהדרין ליום ראשון עמ' ב

1 איסור לחבול בחבירו. משיבה הגמרא: אין לדמות בין חומרת
2 האיסורים, כי אם אחר שאינו בנו יחבול בו בטעות, זו תהיה רק
3 שְׁיִנְיָתָ לְאוֹ שֶׁל 'לא יוסיף', אבל אם פָּנּוּ יחבול בו בשוגג, זו תהיה
4 שְׁנֵינִית חֲנֻקָּה, שהרי העושה חבורה באביו במזיד מיתתו בחנק, ועל
5 כן בבנו יש להחמיר יותר מבאדם אחר.
6 הגמרא מקשה מהלכות שבת על הדין שאסור לבן להוציא קוץ
7 לאביו: וְהִדְתָּנִי בַּמִּשְׁנָה (שבת קכב:) לגבי הלכות מוקצה, שמותר
8 לקחת כלי שמלאכתו לאיסור לעשות בו דבר היתר, כגון מַחֲטָ שֶׁל
9 יָד – מחט קטנה לְיִטּוֹל בָּהּ אֶת הַקּוֹץ, ומוכח שמותר להוציא קוץ
10 בשבת, ואם אסור לבן להוציא קוץ לאביו מחשש שיעשה בו
11 חבורה ויעבור על שגגת חנק, לִיחּוּשׁ דִּילְמָא חֲבִיל – אף בשבת
12 עלינו לחשוש שמא יעשה חבורה בנטילת הקוץ, ויעבור הנוטלו
13 על איסור חובל בשבת בשוגג, וְהוּיָא לָהּ [וזהיא] שְׁנֵינִית סְקִילָה,

14 שהרי אם עשאו במזיד עונשו בסקילה, ומדוע התירו ליטול את
15 הקוץ בשבת. מתרצת הגמרא: הָתָם מְקַלְקְלִי הוּא – החובל הוא
16 מקלקל, וכלל הוא במלאכת שבת הוא שכל המקלקלים פטורים
17 ממיתה, ועל כן אין זו שגגת סקילה.
18 דין זה שהמקלקלין פטורין, הוא כלל בכל מלאכות שבת, חוץ
19 מאשר בחובל או מבעיר בשבת שבזה יש מחלוקת תנאים, לרבי
20 שמעון חייב ולרבי יהודה פטור. ולפי זה מקשה הגמרא: הֲנִיחָא
21 לְמֵאן דְּאָמַר שְׁמַקְלָקְלִי בַּחֲבוּרָה [החובל בשבת שהוא מקלקל] פָּטוּר,
22 שלדבריו אין זו שגגת סקילה, אֵלֶּא לְמֵאן דְּאָמַר מקלקל בחבורה
23 חַיִּיב, מֵאִי אִיכָּא לְמִימַר – לשיטתו איך מותר להוציא קוץ בשבת,
24 הרי אם הוא יעשה חבורה, זו תהיה שגגת סקילה.
25 מיישבת הגמרא: מֵאן שְׁמַעְתָּ לִּיה – מיהו זה ששמענו דְּאָמַר מְקַלְקְלִי
26 בַּחֲבוּרָה חַיִּיב, רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא.